

Resumé

Práce se zabývá originální výpovědí svatého Jana od Kříže o vztahu Otce a Syna a o Nejsvětější Trojici. Použila jsem v ní metodu analýzy světcových děl, v nichž o daném tématu pojednává - dvaadvacátou kapitolu knihy *Výstup na horu Karmel*, básně *Romance* a *Pramen*.

Ve dvaadvacáté kapitole *Výstupu na horu Karmel* má vztah Otce a Syna tyto základní prvky: Syn je Otcovo jediné Slovo, které nám jednou provždy dal a v němž nám řekl všechno a najednou. Zůstává mlčící a chudý. V tichu neustále ukazuje na Syna. Ježíš Kristus, Boží Syn nám zjevuje Otce a vede nás k němu. To vše se děje v nepopsatelné Boží Lásce – Duchu svatém.

V trojiční básni *Romance* se svatý Jan ještě více zaměřuje na jejich společné působení v dějinách spásy, zejména na tajemství stvoření a vtělení. Jeho základem a pravou příčinou je láskyplný vztah mezi Otcem a Synem. Jejich vzájemný vztah se ve stvoření realizuje, v Synu přichází společenství lásky mezi ním a Otcem do stvoření. Oba mají touhu svou lásku rozšiřovat a sdílet. Syn, poslán Otcem, to realizuje ve svém vztahu ke snoubence – stvoření, tím, že ji přivádí k Otcovi.

Třetím analyzovaným textem byla báseň *Že dobře já znám pramen*, kde svatý Jan poukazuje na Boha Otce, jenž je věčným a nevyčerpatelným pramenem veškerého dobra. Z Otce, jako z pramene tryskají proudy živé vody a z Otce vychází Syn i Duch. Báseň ukazuje Otcovu skrytost a iniciativu.

Dále jsem světcova díla dala do kontextu jeho životních zkušeností, neméně důležité bylo zmapovat biblická východiska, z nichž světec vycházel.

Na závěr jsem provedla syntézu, která ukázala sanchuanistický trojiční model, jenž má dva póly, Otce a Syna, mezi nimiž je Duch svatý nekonečným jednotícím proudem lásky. Duch svatý je tím, kdo prýští, je tím pohybem samotným. Pohybem, který přechází z Otce na Syna, a tak je zároveň i Duchem Syna. Svatý Jan od Kříže nám představuje originální trojiční model, ve kterém láskyplný vztah Otce a Syna hraje klíčovou roli.